

Не, той не бе продал душата си на дявола, за да храни с нея чужденци.

- - -

- Защо да се горят напразно къщите, защо да се унищожават скъпи одежди и покъщнина, когато чумата се беше скрила в самия град и докато не се смилеше да напусне Търнов, хората нямаше да престанат да умират...

Някои казваха, че я били срещнали къде фрушката махала. Други пък я зърнали към Устието, като влизала в града. Ала къде се криеше, от който дом ^{сч. Демне} бе направила прибежище, не можеха да узнаят. Жената на златаря Радин се кънеше, че една сутрин рано, като отивала за вода на Етъра, я видяла как върви по друма. Това било една страшно грозна жена, с дълга коса и големи нокти. Вратът ѝ ^{беше} като вдървен и тя гледала все право пред себе си. Защото когато господ създал чумата, тя почнала да прави толкова поразии, че и той сам се изплашил от силата ѝ. Гдето само погледнела и треват изгаряла. За да ѝ смали силата, господ я треснал с мълния. И от тогава тя не можела вече да се обръща нито назад, нито встрани. Главата ѝ не можела да се върти. Удряла само тогава, когато срещне пред себе си.

Една вечер двете дъщери на кожаря Манас бяха седнали на прага на дома си и с проточен хленч оплакваха смъртта на майка си. Уличката бе пуста, потънала в здрач. От всеки дом се разнасяше по някой сподавен плач или несдържано хълцане. Изведнъж двете ^{спряха поше} ~~се загледаха~~ в една жена, която се бе задала откъм ъгъла и се сбутаха мълчаливо с лакти. Загледаха я изтръпнали, смразени.

Жената вървеше полека и гледаше право пред себе си. Черните ѝ коси бяха разчорлени и безредно разпръснати по раменете. Втренченият взор на големите ѝ черни очи не се отклоняваше към нищо, неподвижно спрял в някаква невидима точка. Двете сестри полека се промъкнаха назад и се скриха зад оградата. През цепнати-